

Πρῶτον πιττάκιν τὸ ἔγραψεν ὁ Λίβιστρος τὴν κόρην

1070 «Ἄν ἀστοχίσης τὸ πουλὶν, ὠραία μου σαῖτα,
νὰ ἔναι πολλὰ παράξενα τὰ χέρια τοῦ τοξότου·
ἐὰν δὲ ἀνθρώπου μοναχοῦ καρδίαν ἐπιτύχης,
τύχη καὶ κόρη ἔμορφη ὅπου πάσχω ἐγὼ δι' αὐτήναν,
εἰς τὴν καρδίαν της νὰ σεβῆ τὸ τόξον τῆς ἀγάπης».

Καὶ πάλιν ἐμετέγραψεν πρὸς κόρην τὴν Ροδάμνην

f. 44^f

1075 Ἐπλήρωσα | τὰ γράμματα, ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τέντα,
γεμῶζω τὸ δοξάρι μου, προσέχω τὸ κουβούκλιν,
ἐσχηματίστην διὰ πουλὶν καὶ σύρνω τὴν σαγίταν
καὶ ἀπέσω ἐκατήνησε εἰς τὸν ἡλιακὸν τῆς κόρης.
Καὶ κατεσκόπουν τὸν καιρὸν τοῦ πόθου τῆς ὠραίας
1080 καὶ τῆς ἀγάπης τὴν ἀρχὴν πῶς νὰ ἴμω ἐμελέτουν.

«Πάντως ἐκενοτόμησα δίχρονον ἤδη τώρα,
τόπους πολλοὺς ἀνέδραμα καὶ ἀνάγκας ὑπεστάθην,
ἠῦρῆκα τὸ εἶχα θέλημα μὲ τὰς πολλὰς ὀδύνας,
ἐπίτυχεν τὸ ὀρέγετον ὁ νοῦς μου μετὰ βίας!

1085 Πῶς ἀπεδὰ νὰ ἄρξωμαι μυστήρια τῆς ἀγάπης,
μυστήριον ὑπεράπειρον – ποῖον νὰ τὸ θαρρέσω;
Πρῶτον νὰ πέσω μηνυτὴν – καὶ εἰς τίνα νὰ τὸν πέσω;

f. 44^v

Νὰ γράψω πάλιν γρά | μματα – καὶ τίς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ;
Καὶ τίς νὰ ἀρκέσῃ τὴν γραφὴν, τίς νὰ τὴν πῆ τὸ πράγμα;

1090 Ἐπεὶ ἔναι κενόδοξος, μὴ θυμωθῆ ἐκ τοῦ λόγου;
Ἡ κόρη οὐκ ἐγνωρίζει με, τίς εἶμαι οὐδὲν ἠξεύρει,
φοβοῦμαι τὰ συμβάματα, μὴ πέσω εἰς ἀστοχίαν
καὶ χάσω τὰς ἐλπίδας μου, τὸ διάστημα καὶ μάκρος,
τὰς λύπας τὰς ἀμέτρητας τὰς ἔπαθα δι' αὐτήναν!

- 1095 Ἀλλὰ νομίζω τοῦ Ἑρωτος νὰ μὴ ψευστή τὸ στόμα,
θαρρῶ εἰς τὰ μὲ ὑπεσχέθηκεν, νὰ τὴν κατατοξεύση,
νὰ μὲ συδράμη εἰς πόθον τῆς, νὰ δουλωθῆ εἰς ἐμένα.
Λοιπὸν νὰ γράψῃ πρὸς ἐμέ, τοῦτο οὐδὲν ἀρμόζει·
λοιπὸν ἐμὲν ἐνδέχεται ἐκ πρώτης νὰ τὴν γράψω
- 1100 καὶ ἂν τὸ δέξεται εὐτύχησα μεγάλως εἰς τὸν κόσμον·
- f. 45^r εἰδὲ καὶ δὲν τὸ | δέξεται, πάλιν νὰ δευτερώσω,
νὰ γράψω τρία καὶ τέσσερα ὥστε ἀρχὴν νὰ ποίσω.

Tina Lendari (επιμ.), *Αφήγησις Λιβίστρου καὶ Ροδάμνης (Livistros and Rodamne). The Vatican version. Critical edition with Introduction, Commentary and Index-Glossary* [Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη, 10], MIET, Αθήνα 2007.